

Morag Jednooký, velitel 12. jízdního pluku spojených armád.

Rozhodl jsem se zapsat si události minulé, aby ti, již toto budou číst, se poučili z našich chyb a nezpůsobili si potíže tak jako my.

Kdy to začalo? Někdy ke konci desetiletí... My lidé jsme byli stále rozpínavější a naše území se přiblížilo až k posvátným lesům elfů, lesních elfů... i teď, když slyším to slovo, mi běhá mráz po zádech... žili si tam u míru a u harmonii s přírodou, uypadali neškodně, ale nebyli. Nežili tam sami, les obývali i divoká zvířata, kentauři, pár uíl a několik kmenů skřetů. Ti nám kupodivu dělali největší starosti, ale byl to omyl.

Skřety jsme ughubili velmi rychle a relativně snadno. Pak přišli na řadu kentauři, ti uzdorovali a bojovali, ale byli přemoženi, někteří uprchli a mnoho jich bylo chyceno a předváděno jako nějaká zvířata u klecích. Lesní elfy jsme mysleli, že podplatíme tretkami a našimi nástroji a vůbec věcmi, jaké neznali. Ale oni byli velmi zarputilí, neoblomní a turdohlaví. Měli jsme za to, že si s nimi poradíme, prostě je pobijeme a ughženeme jako ostatní, ale tam byl ten kámen úrazu.

První vesnici jsme pobili velmi snadno, ti chudáci ani nevěděli, co se děje, když se tam naše jízda přičítala. Já je vedl, hrdý na to, co dělám, křičel jsem: „Za krále! Za národ!“ Jak jsem byl pyšný a hloupý. Elfové se velmi rychle dozvěděli, co se stalo, a připravili se již na nás: odvedli děti a starce a šli nám ustríc, myslel jsem si, že jsou bláhoví, že to nemohou ughrát, ale to my byli bláhoví, my si mylně mysleli, že ughrajeme.

Na to, co přišlo, nás nemohl nikdo připravit, ani ughcuik u kasárnách, ani předchozí bitvy, bylo to něco strašného... S písňemi a pokřiky na rtech se na nás ughli přímo zředu. Ughslali jsme proti nim jízdu, aby je zadupala do země, dostal jsem je na povel... nikdo až na mne nepřezil. Jejich ughací sekery a oštěpy z kamenů, z velmi ostrých a turdých kamenů, pronikali našim oplátováním jako nože máslem. Více jak polovina mých mužů padla dřív, než jsme se dostali k nim. Pak přišla úplná pohroma, skákali na nás, strhávali nás z koní a zabíjeli nás, jako když někdo pobíjí pouhé mouchy. Dělali to s takovou precizností a klidem, jako by neměli být stvořeni k ničemu jinému, i jejich ženy bojovaly, a to s takovou přesností, až to děsilo. Když už nás zbyla jen hrstka, zavelel

jsme k ústupu, ale byli jsme ztraceni... cestu nám odřízli další, kteří byli ukryti v korunách stromů a učkávali. Urhali se na nás shora se sekerami a oštěpy v rukou a dokončovali, co započali jejich druhové. Na mne skočil chlapec, byl ještě dítě, s jakou vervou a rychlostí po mne bodl oštěpem... Nestihl jsem uhnout, zasáhl mne přímo do oka. Celý svět se mi zatměl, ale povedlo se mi srazit toho elfího chlapce na zem a jako jediný jsem se urátil ke zbytku armády.

A u tu chvíli zaútočili oni „jízdou“, několik elfů jelo na velkých kancích a hnali před sebou horské kozy, srny, pantery i medvědy a ti se na nás urhali a zabíjeli pěchotu i střelce. Bálí jsme se na útěk, ale pak zazněly tětivy jejich luků a zem se pokrýla naší krví. Ale menší skupince, včetně mě, se povedlo dostat do bezpečí až na okraj království.

A to byl začátek války, či by se mělo říkat masakru, jemuž se dodnes říká Válka s Lexem. Elfové, ti lesní elfové, začali nejen bránit tvrdě svoje území, ale přešli v krvavý protiútok. Spojili se se zbytky kentaurů, k nim se připojili minotauři, ale i skřeti z hor a všechno to táhlo na nás. Jedna vesnice za druhou, ale i města podléhala jejich náporu, byli úplně fanatictí a krvelační. Naše uveličenstvo král Orath III. si již nevěděl rady a obával se, že celé království podlehne těm divochům, ale pak se dozvěděl o orkských kmenech žijících na jihu v horách poblíž pobřeží.

Vyslali jsme výpravu za orky, její členové se urátili se šťastnou zprávou, orkové se k nám přidají, ale bude nás to stát zlato i nějaké území, neměli jsme tedy na výběr a přijali to. Odted byla zuřivost a fanatická touha po krvi na obou stranách. Spojeným armádám se povedlo elfy zastavit, a to i díky tomu, že když skřeti viděli orky, zalekli se a nechali elfy v boji samotné. Říká se, že odtud pramení nenávisť lesních elfů ke skřetům. Válka trvala hrůzných 36 let, někdy ve 12. roce války byli elfové zahnáni až ke své říši, ale dál se bojová linie nehнула ani na jednu stranu, roky plynuly a obě strany hrozně vyčerpávaly boje a jejich lidské i ostatní zdroje se tenčily.

Nakonec jsme to byli my, kdož udělal první krok k míru. Naše uveličenstvo král Orath III. byl nemocen, a tak téměř na smrtelném loži povolal výpravu s truhlou plnou bohatství za elfím vůdcem, aby ho odprosil, že to byla jeho chyba a ať zanechá těch nekončících bojů. Území, jenž dobyli, nechť si nechají, a že mohou započít mírová a diplomatická

jednání, jinak že to zahubí všechny zúčastněné národy.

Elfoué to přijali, nejsou vůbec tak hloupí a nerozumní, jak jsme se domnívali, ale bohužel Veličenstvo Orath III. se toho nedožil, bohové velebte ho! Po něm nastoupil jeho mladší syn Derek II., jelikož Orath III. proročený syn padl u jedné z mnoha bitev. Diplomacie fungovala a nastal mír, oslavovaný na obou stranách a stalo se, jak Orath III. řekl, dobyté území si elfoué nechali a později zde založili zem, dnes známou jako Zelené království.

Nechť je tedy toto varování pro ty, již podceňují nepřitele a neváží si toho, co mají. Nenasytlost a sobectví, toho se ugarujte. Poučte se a neopakujte stejnou chybu jako my.